

eller sluffet, som man siger, saa faae vi ikke det Udbytte af denne Lovgivningsforanstaltning, som vi have tænkt os, saa ville Folk for en Del ikke gjøre sig Umage for at lære at tælle med Jerntraad, og da vil man snyde saa meget som muligt, rent ud sagt, og søge at undgaa i Begyndelsen den besværlige Fremgangsmaade, som Tækning med Jerntraad medfører. De ærede Medlemmer gif slet ikke ind paa Spørgsmaalet, det var saadanne abstrakte Udtalelser om Befolkningerne, som skulle skræmme Folk; men jeg tror ikke, at det er rigtigt, og jeg tror, at Udvalgets Flerstal ligesaa lidt som Andre vil, at der skal paalægges Befolkningen væsentlige Byrder. Jeg tror netop, at Flerstallets Endringsforslag gaar i Retning af at vise, hvor omhyggelig man har været i den Henseende, idet man ikke har turdet gaa ind paa det Forslag, som Regjeringsforslagets § 1 2det Stykke har om Ombinding af Tager med Jerntraad, uanset om Tager ellers skal omlægges eller ikke, thi det er vel, indrømmer jeg, en meget betydelig Befolkning for en Mand, naar han ellers ikke skal omlægge sit Tag, at skulle gjøre det, for at binde det med Jerntraad, men det er der aldeles ikke Tale om her. Den ærede første Taler, den 2den Landsthingsmand for 11te Kredts (Glausager), nævnde, at der var et Par andre Ulemper, som han væsentlig maatte fremhæve, og det var da for det Første den, at det fastliggende Tag, det Tag, som er bundet med Jerntraad, lettere førtes omkring og antændte andre Bygninger. Jeg tror næsten, at jeg allerede sagde det igaar, at det er et uheldigt Argument fra dem, der dog holde paa delvis Binding med Jerntraad; thi belægger man det halve Hus med Tag, bundet med Jerntraad, som altsaa i Udebrandstilfælde bliver liggende, kan man ligesaa godt gjøre det ved det Hele; Faren bliver jo ligesaa stor, naar det halve Tag ligger og kan flyve omkring, som, hvor det Hele kan gjøre det. Naar man vilde lægge nogen Vægt paa denne Indvending, skulde man jo aldeles forbyde Naabinding med Jerntraad, fordi man foretrækker, at Tager skal skride ned og indebrænde Mennesker og Dyr, fremfor at der kan være nogen Fare for en Antændelse af Nabobygningerne, men det synes jeg dog vilde være at gaa vel vidt. Det ærede Medlem sagde fremdeles, at naar Tager skrider ned, kan man lettere foretage Redningsforsøg inde i en Bygning, efterat Tager er skredet ned, end naar det bliver liggende. Ja, det tror jeg dog beror paa en Misforstaelse. Sagen er den, at naar Tager er befæstet paa den Maade, at det kan skride ned, saa maa de Tilstedeværende staa ganske rolig og se paa, at Tager og Bygningen brænder, saalænge inntil det behager Tager at skride ned, saa kunne de rydde det til Side med Brandhager og maasse gaa ind og redder Noget. Hvis derimod Tager bliver liggende, kunne de strax gaa ind og redder. Jeg veed nu ikke, hvad der vilde være det Hel-

digste at vælge af disse to Tilfælde; men jeg for mit Vedkommende synes, at det er bedre strax at kunne gaa ind og redder, end at vente, til Tager er skredet ned, fordi man ikke tør gaa ind i Bygningen af Frygt for at indebrænde. Den ærede Taler tiltro mig ikke mange Kundskaber i den Retning, vi her forhandle; men jeg har dog set abstillige Udebrande, og jeg tør paastaa, at der er overordentlig stor Fare ved at gaa ind i et Hus, hvor Tager brænder, netop fordi man ikke veed, hvilket Dieblis hele Tager gaar, og det Hele staa ikke saa overdreven længe paa; jeg har set en hel Gaard brænde ned paa 10 Minuter. Altsaa, dette Argument betyder ikke Noget. Den samme ærede Taler fandt sig foranlediget til at udhæve — det vedkommer egentlig ikke noget af Endringsforslagene — nogle Udtalelser i Betænkningen, Udtalelser, som han særlig adresserede til Ordføreren, som om det var ham, der skulde staa til Ansvar for hele Betænkningen, men det maa jeg i Parenthes sagt protestere imod. Betænkningen er fælles Guds, som tilhører hele Udvalget eller paa enkelte Punkter et Flerstal; det er Noget, som det ærede Medlem ingenlunde kan adressere til Ordføreren og gjøre ham ansvarlig for, og er der Uvidenhed eller Uforstand tilstede, som den ærede Taler antydede, maa jeg bede ham adressere det til hele Udvalget og ingenlunde til Ordføreren. Det ærede Medlem nævnte, at det var nogle uforstandige Udtalelser, der stode om haandbreiede Galmviske og Galmfimer, idet navnlig disse Galmfimer — jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa — kunde med Lethed flyve omkring og antænde andre Bygninger. Ja, affet nu for det Første fra den haandgribelige Kjendsgjerning, at jo mere Galm der er paa Tager, jo større Fare er der, saa at altsaa Galmfimer forsaavidt ere farligere end Jerntraad, skal jeg dertil bemærke, at den ærede Taler, saavidt jeg forstod ham, maaste kun tænkte paa de Steder, hvor man sædvanlig tækker med Tækketjappe og binder dem fast med Galmfimer, saa at det i Udebrandstilfælde kun er smaa Stumper, der falde ned indvendigt i Huset; men der kan ogsaa bruges Tækning med snoede Galmfimer paa en anden Maade, nemlig uden Tækketjappe, og der ligge de ovenpaa Tager. Her er netop det Tilfælde, som er omtalt i Betænkningen, at disse Galmfimer brænde ogsaa og flyve omkring. Det er jo muligt, at den Tækkemaade, som den ærede Taler nævnte, er brugelig i hans Egn, men der kan jo bruges mange Slags Tækkemaader. Jeg skal imidlertid nødig komme ind paa Noget, der kunde give Anledning til Uttringer som dem, vi hørte under 1ste Behandling af et æret Medlem, at det var, ligesom om han sad i en Tækkeskole, og jeg tør ogsaa rolig lade dette Spørgsmaal ligge. Det er min og Udvalgets Flerstals uforgrubelige Mening, at Galmfimer ere ganske vist det billigste, men ogsaa det daarligste Tækkemateriale. Det